

Muurahainen, musta murkku,
veti männyn neulasia
koko päivän kiirehesti,
tarmokkaasti työskenteli.

Polun varrella on sieni,
etanalla siinä paikka.
Laiska lorvi, loikoeli,
sienen päällä köllötteli.

Sitä huvittikin hieman
 kiire mustan muurahaisen.
Niin se virkkoi ahker alle
neulasien raahaajalle:

- Kuule, veikko muurahainen,
hellitäs hetkiseksi,
lepuuttele jalkojasi,
käypä tänne juttusille
kertomahan kuulumiset.
Miksi sull on aina kiire,
vähemmällä pääsee viisas.

Sanoi musta muurahainen:
- Täytyy kunnostaa kotia,
nostaa katto korkeemmalle,
seinät saada vahvemmaksi
ennen talven tuiskuloita,
myrskyisiä syksyn säitä.

Eri mieltä on etana,
viisahampikin mielestänsä:
- Velikulta, katso tänne,
minulla on pirtti valmis
ilman vaivan tuntematta,
raatamatta raskahasti,
peti pehmyt sienen päällä,
 alla suoja auringolta.

Hoitelenpa virkaanikin
kotoisen talon katolla,
ilmoittelen säät tulevat,
esiin nostan mustat sarvet,
kun sadetta on tulossa,
vilauttelen valkehia,
kun porottaa poutapilvet,

otapa minusta oppi,
veli, pääset helpommalla.

Eipä moista neuvoansa
jäänyt murkku kuulemahan,
vaan lähti ahertamahan,
raahaamahan neulasia.

Saapui syksy, alkoi talvi,
routa maata myllerteli,
sieni jäätyi, varsi katkes,
etanan koti hajosi,
hatarainen, huono mökki,
vei laiskurin mennessänsä
makaamahan mullan alle.

Suku suuri muurahaisten
asusti vain kuusen alla,
uinailivat talviunta,
lumi kummun peittelevi,
verhoileepi valkeaksi,
ahkerilla suoja alla,
palkkana aherruksesta.